

DAN ADRIAN

DAN ADRIAN

CEI MAI PUTERNICI PAMÎNTENI

**Editura Universitaria
Craiova, 2018**

Copyright © 2018 Universitaria
Toate drepturile sunt rezervate Editurii Universitaria

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ADRIAN, DAN

Cei mai puternici pământeni / Dan Adrian. - Craiova:

Universitaria, 2018

ISBN 978-606-14-1387-4

821.135.1

Culegere de text: Tina Popescu

Tehnoredactare computerizată: Tina Popescu

© 2018 by Editura Universitaria

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețelele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Cei mai puternici pamînteni

Teatru

Primul personaj intră în scenă.

Scena cu un glasvand în formă de cerc. În stînga glasvandului o gaură cît să privească cineva interiorul.

– Nu pot dormi. Beau... sunt la a treia sticlă azi, dar nu dorm de trei zile. Nu pot închide ochii, fier rău al dracului, nu glumă. De la ora zece merg din cîrciumă în cîrciumă și întreb:

– Bă, tu de ce trăiești?

– Să beau, să mănânc, să vorbesc cu tine! mi-a zis unul de dimineață.

– Numai pentru atît? l-am întrebat eu.

– Atît mi-a mai rămas, demult am visat și eu să mut un munte mai la șes, să fie răcoare!

– Mi-a căzut cerul și am plecat mai departe.

Mai după-amiază, alți doi năuci s-au pus cu mine pe băute, care pe care, cine pune întîi bocănceii. La a doua sticlă au adormit cu capul pe masă. I-am întrebat și pe ei:

– Bă, voi de ce trăiți? Unul mi-a spus:

– Io am o mîndră, da' nu ne luăm cu acte că ea are copil și eu ba. Stăm așa agățați de vînt și de ploaie de vreo zece ani. Ce-o da Domnul, de acum încolo!

Ălălalt cap-pătrat:

– Eu am nevastă, copii la rostul lor, mai evadez din cînd în cînd ca mintenaș, să nu mi se pună cu urîtul.

Fleoșc. Sunt îndată gata... cu a treia. (arată fundul sticlei). Privește cerul.

– Sfîrcul de lună a urcat cu un sfert de ceas mai mult. A intrat ziua-n seară, luna spartă la figură se plimbă, ce-i pasă?

Sunt sergent de armată, mi se spune Generalul. Am fost peste tot... la război, în Congo, Kuwait, Afganistan și acum mă plimb... pe străzi! Tata mi-a zis:

– Băiete, vrei să trăiești fericit? Fă-te tanc!

Și m-am făcut! Când ies pe stradă... mă blindez! Patru grenade, pistol mitralieră, șapcă și ochelari de șmecher! Toată lumea privește la mine ca la urs! Îmi face bine... când sunt privit. Îmi place civilizația pe pământ. Nu mai pot de fericire... mă plimb pe străzi, așa, ca idiotul și câștig... nu are importanță cât. Ce-mi trece prin cap într-o zi: ia să organizez o lovitură de stat! Aici în mijlocul Europei. Să le cadă la toți plombele din gură! Să nu mai poată vorbi, uite așa! Să le arăt eu englezilor și franțuzilor ce va să zică PUTERE. Și pentru nemți lecție cum să câștige al treilea război mondial. Adică să mă treacă toate ziarele prin poză. Au, au, ce carieră... la femei! Îți plac? Hai, după mine fuga, fuguța! Franțuzii nu mai arată nimic de la Ioana D'Arc! "D'Arc", bun nume! Nemțalăii stau așa... privesc la americani; acolo figuri... pîrțuri!

Sparg ăia câteva mașini... fraierii cu ochii ca la broscoi, sparg ăia avioane, elicoptere... ochii cât cepele. Și englezii stau strîmb să priceapă just... ăia limba lor vorbesc?! Au vîndut toate armele, e război peste tot. Asta-mi place - civilizația pămînteană. S-au înarmat pînă și copiii. Cum dispăre un diavol: Caligula, Cezar, Napoleon, Hitler... apare altul! Tot timpul vine altul mai dihai!

Am să organizez o lovitură de stat exemplară! Nu e greu, cum la noi unul din cinci e schizofrenic... îi iau la rînd, nu e mare lucru.

Toți vor să conducă lumea. De aceea suntem frunțași la nivel de trai! Vine într-o zi la mine unul din Congo (arată supt la obraji):

– Nu ai o pîine? mă întrebă.

– Am, zic eu.

– Îți dau un kil de aur pentru o pîine, mai pune și tu acolo ceva, o ceapă, puțînă brînză! Ce zici?

– Bine, zic eu și am făcut tranzacția. Onorabil... dacă aurul nu se digeră.

S-au ascuns stelele, soarele le-a fugărit. E ora cinci dimineța. Deja apare cineva. Să vedem de care parte a baricadei este?!

Se așează în glasvand și începe să spună:

– Unu, unu, unu...

Cel nou se plimbă prin scenă, apoi privește gaura în glasvand. Un deget îi vine în ochi.

Din interior se aude:

– Doi, doi, doi...

Z.S. – Cum te cheamă?

G.d.P. – Goliat de Putte.

Z.S. – Ce nume mai e și ăsta?

G.d.P. – Numele meu.

Z.S. – Îmi pare bine, n-are a face, mie-mi zice Zeamă Stors, da' unii mai îmi spun și Generalul.

G.d.P. – Încântat de cunoștință.

Cel nou tîrăște un papuc cu o sfoară.

Z.S. – Da' unde duci papucul ăsta?!

G.d.P. – Ce, ești prost... nu vezi că e cîine?!

Z.S. ...serios și mușcă?!

G.d.P. – Nu știu, apropie-te! Și eu sunt curios!

Z.S. – Cuțu, cuțu, ce bine că ești blînd și nu-ți cad floace. Da' unde-l duci?

G.d.P. – La circ, îl învăț să meargă pe sîrmă! Da, îl fac cîine polițist... acrobat... Nu există, eu fac asta. Am fost polițist.

Z.S. – Serios, unde?

G.d.P. – La Anvers, furam banii de la clandestini. Știi mai duceam și eu cîte o pițipoancă în voiaj... de lux.

Z.S. – Găinar... nici nu se putea altfel. Să fi fost polițist la Marseille... aveam și noi polițist... om de afaceri. Aia școală de

școală și cel mai mare dobitoc iese de acolo... afacerist. Fac francezii o minune... să ajungă din urmă civilizația engleză!

– Vreau să-ți propun o chestie... așa... solidă, ce zici?!

G.d.P. – Să aud.

Z.S. – Ți-o spun la ureche, să nu ne audă cîinele, știi e bine să nu fim trădați! *Îi șoptește.*

G.d.P. – Uau, uau, ce grozăvie!

– Sunt pregătit... gata la combat! Știi, la ultima reciclare ne-au spus să ne purtăm precum cîinii!!

Se uită la papuc.

– Amîndoi la fel! De atunci ori de cîte ori fac dragoste trebuie să ling bățul și am mai căpătat o meteahnă; pot mânca orice și oricât... dacă nu iau puțin rahat, nu mă satur!

Z.S. – Ești bun... îmi place, te prind cu mine. Să știi că, dacă reușim, ajungi șeful poliției, îți dai seama. Vautrin al franțuzilor nimic pe lîngă tine! Arătăm noi lumii cine suntem. Pirații Angliei... balegă flească, americanul care merge, și la fiecare pas... pîrț, scuipă o bombă... nimic, japonezul cu sepuku... (arată gestul)... o mică glumă, rusul cu balsaiia krasivaia cerusulla vax albina, noi suntem cei mai puternici de pe Terra!!

G.d.P. – Îi dai și lui un grad?

Z.S. – Cui?

G.d.P. – Cîinelui...

Z.S. – Căpitan... cu simbrie, prima strigare!

G.d.P. – Bine, bravo... îmi place, fără el... nimic nu are sens!

Z.S. – Sst, apare iar cineva.

Se așează în glasvand amîndoi și spun împreună:

– Doi, doi, doi...

Noul personaj intră vijelios. Se oprește la marginea scenei, dând impresia că se aruncă peste spectatori. Se uită agitat stînga, dreapta, apoi curios se apropie de glasvand.

Privește pe orificiu. Un deget îi intră în ochi.

Din glasvand se aud vocile:

– Trei, trei, trei...

Z.S. – Salutare taică și noroc!

Noul personaj face câteva ture de scenă cu mâna la ochiul lovit. După un timp se domolește și se oprește lângă ceilalți doi.

G.d.P. – Salve pueri!

Cel nou privește pe cei doi ca pe arătări.

Z.S. – Eu sunt Generalul.

G.d.P. – Eu sunt șeful poliției.

Cel nou intrat în scenă privește jur-împrejur, nu-și dă seama cu cine vorbesc cei doi.

Realizează după câteva secunde bune.

T.B. – Eu sunt Turbo-Bas! Tot timpul sunt agitat, am fost făcut așa... la agitație! Nu stau nici în somn, tot timpul clipocesc, mi-a spus doctorul; am pielea îngustă, cum închid ochii, mi se trage fesul de pe cap. Uite așa mă învârt, mă sucesc. Le-am teșmenit pe femei, cum are treabă vreuna cu mine... gata, harceaparcea în câteva secunde e terminată... nu a înțeles nimic! Să vedeți, merg pe câmp și văd un iepure, da mare iepuroiul, mare de tot, mă iau după el. Fug, fug, vreo jumătate de oră și apoi strig:

– Să-ți fie rușine, nu suntem de-o seamă, voiam să mă joc cu tine, dacă te ajungeam...

Dă din nou spre capătul scenei cu viteză (sperie spectatorii).

Z.S. – Măi vijelie, șezi blînd că te arunci pe careva și-l pocești. Ia vin aici! Mă, tu știi de ce trăiești pe pămînt?!

T.B. – Știu, cum nu, bineînțeles.

Z.S. – Și ții secret sau poți să ne-o spui și nouă?!

T.B. – Mie-mi plac femeile!!

Z.S. – Ce-ți place la o femeie mai mult?

T.B. – Țițe mari!

Z.S. – No,... vreau să zic pentru o relație serioasă cum trebuie să fie femeia?!

T.B. – Țițe foarte mari!

Z.S. – No, bun da atunci spune-mi cum trebuie să fie femeia alături de care să petreci tot restul vieții?

T.B. – Nimeni nu are țițe mai mari!

Iar dă fuga în marginea scenei. Privește lung spectatorii.

Z.S. – Mă acesta, (îl ia după umăr), ce lucrezi tu zi de zi?

T.B. – Sunt la Ministerul finanțelor, imediat după el capo!

Fac țidule la oameni, nu sunt bani la buget - pac... taxă pe aer! Eu am ticluit-o! Anul următor, nu sunt bani la buget... taxă pe răs. Se râde prea mult! Eu ticluiesc țidula și-i dau drumul. Taxă pe ouat și pe nimic, taxă pe toalete, păi da, mulți străini, cine știe ce microorganisme fată și trebuie să ne ferim de epidemii! Taxă de capitală a Europei, taxe pe tot și pe toate... Apoi urmăresc oamenii - executorii judecătorești. Pe ei îi urmăresc, au câte patru secretare, trebuie să mai crească. Să dăm femeilor cât mai mult de lucru.

Iar fuge la marginea scenei. Același joc de mai înainte.

Z.S. – Mă îngeraș, ia vin la mine să-ți ciripesc oare-ce, să vedem îți place?

Îi șoptește la ureche.

Acesta o ia la fugă spre marginea scenei. Începe să gesticuleze puternic cu mâinile, arată coarne, apoi râde.

Spre sfârșit arată cum samuraiul gestul de a cuprinde lumea și pamîntul - stoarce, apoi bea.

Z.S. – Ce zici, îți place?

T.B. – Țițe, țițe... puhoi!

Z.S. – Te prinzi?!

T.B. – Mai e vorbă?!